

Într-o zi, însă, Lila nu a mai dorit să stea în rucsac.
S-a așezat pe marginea buzunarului din spate,
așteptând un moment bun să evadeze.

Așa s-a și întâmplat,
chiar în mijlocul lecției de matematică
a domnișoarei Minnick.

Lila a țâșnit din rucsac ca o săgeată zburând în văzduh.
Mișcărilor ei acrobatice erau spectaculoase.

În ziua aceea Henry a fost foarte tăcut la școală.

În timpul pauzei, prietenii l-au chemat să se joace împreună dar el le-a spus că nu dorește, așa că s-a retras să stea singur.

Prietenul lui, Buster, i-a spus:

- Am auzit despre Lila... Ne pare rău.

Dar Henry nu se putea gândi la altceva decât la faptul că prietenii lui încă aveau animalețe de companie și el nu. Îi privea cum își continuau jocurile și poveștile, creând amintiri.

Se gândea trist: eu nu voi mai avea niciodată amintiri noi cu Lila.

Apoi a observat-o pe Halle care stătea pe terasa din fața
casei și construia un orașel din cuburi și zaruri.

El i-a spus:

- Îmi pare rău că am fost răutăcios cu tine atunci când
eram trist pentru ce se întâmplase cu Lila.

Halle l-a privit zâmbind și i-a răspuns:

- E în regulă, Henry. Știu că erai supărat.
Vrei să mă ajuți să construim?